

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 K 189667 22 Kž 2
Zenica, 23.11.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija, Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Jukić Ismara, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Topić Anite, u krivičnom predmetu protiv optuženog Omerčević Fuada, zbog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja u pokušaju iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, u vezi sa članom 28. KZ F BiH, povodom žalbi optuženog Omerčević Fuada lično i braniteljice Azre Moćević, uposlenica Kantonalnog zavoda za pravnu pomoć Zenica, izjavljene protiv presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 K 189667 22 K 2 od 11.08.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 23.11.2022. godine, donio je

P R E S U D U

Djelimično se uvažavaju žalbe braniteljice optuženog Omerčević Fuada i optuženog, te se presuda Općinskog suda u Zenici broj 43 0 K 189667 22 K 2 od 11.08.2022. godine, preinačava u odluci o krivično pravnoj sankciji, tako što se optuženom Omerčević Fuadu za krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlaštenja u pokušaju iz člana 383. stav 1. KZ F BiH u vezi sa članom 28. KZ F BiH, za koje je tom presudom oglašen krivim, primjenom odredbi člana 42., 43., 49. i 62. KZ F BiH, izriče uslovna osuda, kojom se optuženom utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i istovremeno određuje da se ta kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1(jedne) godine ne počinio novo krivično djelo.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Zenici broj 43 0 K 189667 22 K 2 od 11.08.2022. godine, optuženi Omerčević Fuad oglašen je krivim da je u vrijeme, mjestu i na način opisan u izreci te presude počinio u pokušaju krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ F BiH, u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona F BiH, te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci.

Istom presudom u skladu sa članom 76.stav 1.) u vezi stava 2.) KZ FBiH optuženom Omerčević Fuadu je izrečena mjera sigurnosti zabrane obavljanja poslova inspekcijskog nadzora u trajanju od jedne godine od dana pravomoćnosti presude, s tim da vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava se u vrijeme trajanja ove sigurnosne mjere, te članom 202. stav 1. u vezi člana 199. stav 2. tačka g) ZKP-a FBiH optuženi Omerčević Fuad je obavezan da sudu na ime paušala plati iznos od 200,00 (dvije stotine) KM u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, dok je na osnovu člana 212. stav 3.ZKP FBiH oštećena Dž. A. sa imovinskopравnim zahtjevom je upućena da isti ostvaruje u parničnom postupku.

Protiv navedene presude u zakonskom roku žalbu je podnio optuženi Omerčević Fuad lično i putem braniteljice Azre Moćević, uposlenice Kantonalnog zavoda za pravnu pomoć Zenica. Braniteljica pobija prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivično-pravnoj sankciji s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se prvostepena presuda preinači u odluci o kazni, te optuženom izrekne uvjetna osuda ili kazna zatvora u kraćem trajanju, te da se ukine mjera sigurnosti. Tražila je da bude obaviještena o sjednici vijeća, kao i njen branjenik.

Optuženi je ličnu žalbu podnio i presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači tako što će biti oslobođen od optužbe.

Odgovor na žalbe je podnijelo Kantonalno tužilaštvo ZDK u Zenici s prijedlogom da se žalbe optuženog i braniteljice odbiju kao neosnovane i potvrdi prvostepena presuda.

Sjednica vijeća održana dana 23.11.2022. godine u smislu člana 319. ZKP FBiH, u prisustvu optuženog Omerčević Fuada i njegove braniteljice Azre Moćević, uposlenice Kantonalnog zavoda za pravnu pomoć Zenica. Braniteljica je izjavila da u cijelosti ostaje pri navodima i prijedlozima iz pismeno podnesene žalbe, a optuženi je također istakao da u cijelosti prihvata navode iz pismeno podnesene žalbe braniteljice, te ono što je istakla na sjednici a potom je naveo da on u potpunosti ostaje pri osnovima, navodima i prijedlozima iz lične žalbe koju je podnio.

Nakon što je na osnovu odredbe člana 321. ZKP FBiH ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Optuženi u žalbi ističe da je prvostepeni sud propustio postupiti po uputama drugostepenog suda te da u potpunosti preslikava prvostepenu presudu od 03.12.2021. godine sa promjenom fonda slova iz 11 u font 12 te je presuda o ponovljenom suđenju taksativno duža sa oko dvije do tri stranice a potom se u žalbi preslikava sadržaj obrazloženja drugostepenog rješenja kojim je ukinuta ranija prvostepena presuda.

Potom se žalbom optuženog presuda pobija zbog bitne povrede krivičnog postupka ali iz obrazloženja žalbe proizilazi da se ustvari žalbom pobija pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja te određeni činjenični i pravni zaključci prvostepenog suda kada se radi o odredbama koje se navode u činjeničnom opisu djela iz izreke pobijane presude, odnosno ti su razlozi pogrešni te je činjenično stanje zbog toga pogrešno utvrđeno, jer sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama koje se odnose na navedeno prekoračenje ovlaštenja i nenadležnosti optuženog da postupi u kontroli firme Džananović d.o.o., PJ Hotel „Zenica „ u Zenici, niti je cijenio navode optuženog date u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu.

Nadalje se sadržajem žalbe optuženog dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja kada se radi o tvrdnji i tumačenju od strane suda predmetne Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koju provodi Federalna uprava za inspekcijske poslove (Sl. novine F BiH broj 41/11) kao i član 2. te član 54. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti, koji po stavu žalbe optuženog ali i žalbe braniteljice optuženog definiše nadležnost Kantonalne i Federalne uprave za inspekcijske poslove. Optuženi u žalbi ističe da ni Tužilaštvo ni Sud nisu ni pokušali tražiti izvorno tumačenje zakonodavca tj. Federalnog ministarstva okoliša i turizma koji poziva na član 19. Zakona o vladi F BiH, te člana 54. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti (Sl. novine

F BiH broj 32/09) u kom članu je po navodima žalbi definisana i nadležnost Kantonalne uprave za inspeksijske poslove, osim Federalne, pa se postavlja pitanje zbog čega ne bi bila nadležna Kantonalna turističko-ugostiteljska inspekcija kontrolisati smještajne ugostiteljske objekte kategorizirane sa 1, 2, 3, 4 ili 5 zvjezdica, naravno registrovane kod nadležnim općinskih, gradskih organa uprave. Žalitelji iznose i stav da je preuranjen zaključak prvostepenog suda da je optuženi postupao protivno odredbi člana 20. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta broj 18-34-18330/15 od 30.10.2015. godine i da sud nije obrazložio niti dao razloge o odlučnim činjenicama na osnovu kojih je izveo zaključak da je optuženi prekoračio granice svojih ovlaštenja i da je postupao suprotno članu 2. stav 1. citirane Uredbe, te da je bio nenadležan za postupanje i utvrđivanje da li PJ Hotel „Zenica“ ispunjava minimalne uslove i uslove za kategorije propisane za vrstu hotel. Osim toga optuženi u žalbi ističe da sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje obzirom da nije cijenio materijalne dokaze, a tri materijalna dokaza koji se navode u optužnici a preslikani u presudi se u potpunosti pogrešno interpretiraju na štetu optuženog i to: Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Kantonalnoj upravi za inspeksijske poslove ZDK broj: 18-34-18330/15 od 30.10.2015. godine navodeći da je za tužilaštvo bio interesantan član 20. na stranici 15. Pravilnika. Žalitelj smatra da su tužiteljica i sud propustili obezbijediti izvorno tumačenje tog člana 20., od donosioca predmetnog pravilnika te da je propušteno pozvati se na član 52. stav 1. tačka 2. Zakona o organizaciji organa uprave u F BiH kao i člana 8. stav 1. tačka a) Uredbe o načelima za utvrđivanje unutrašnje organizacije a osim toga i člana 6. prethodno navedenog pravilnika kao naziv radnog mjesta „direktor samostalne uprave“ pri ovome žalitelj ističe konstataciju da je nesporna nadležnost postupajućeg inspektora predmetnih kontrola obavljenih 14.02.2020. godine i 25.02.2020. godine. Potom se u žalbi ističe opširno obrazloženje o ovlaštenjima direktora uprave, te tvrdnja da je optuženi kao turističko-ugostiteljski inspektor na dan 14.02. i 25.02.2020. godine bio apsolutno nadležan da vrši inspeksijsku kontrolu Express restorana koji posluje u sastavu Privrednog društva Džananović transport te da to čini u smislu člana 2. i 57. Zakona o fiskalnim sistemima pa se ponovno ističe da tužilaštvo i sud pogrešno tumače predmetnu Uredbu o inspeksijskom nadzoru nad provedbom zakona o ugostiteljskom djelatnosti koju provodi Federalna uprava za inspeksijske poslove (Sl. novine broj 41/11) a da ni sud ni tužiteljica nisu pokušali tražiti izvorno tumačenje zakonodavca odredbe člana 2. pomenute uredbe i postavlja se ponovno pitanje „dakle, zbog čega ne bi bila nadležna Kantonalna turističko ugostiteljska inspekcija kontrolisati smještajne ugostiteljske objekte, kategorizirane sa 1, 2, 3, 4 ili 5 zvjezdica“.

Nadalje se u žalbi ističe da su sud i tužilaštvo ukoliko im je bio nerazumljiv član 54. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti F BiH trebali su podnijeti zahtjev zakonodavcu za izvorno tumačenje ili eventualno upit da li je Kantonalna uprava za inspeksijske poslove ZDK bila nadležna za provedbu Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti F BiH, obzirom da je na osnovu člana 37. Ustava ZDK donesen Zakon u ugostiteljskoj djelatnosti ZDK kojim je u potpunosti preuzet i Zakon o ugostiteljskoj djelatnosti F BiH (Sl. novine F BiH broj: 32/09).

Potom se žalbom ukazuje da j pravno lice Džananović transport d.o.o. Zenica u okviru koje djeluje Hotel Zenica otpočelo sa radom – poslovati od dana 08.12.2016. godine te da je nezakonito djelovalo a čl. 33 Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti (Sl. novine F BiH broj: 32/09) se definiše da Ministarstvo po službenoj dužnosti svako pet godina provodi ponovnu kategorizaciju smještajnih objekata čije se kategorije označavaju sa 4 i 5 zvjezdica, žalitelj u nastavku žalbe ističe niz drugih članova iz pomenutog zakona te da je određena tumačenja istih te izvodi zaključak da PJ Hotel Zenica nije imao odobrenje za rad niti je bio proveden postupak kategorizacije od strane Federalno ministarstva okoliša i turizma, niti je bilo usaglašeno djelovanje poslovanja sa odredbama Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti nije privredno društvo Džananović transport d.o.o. Zenica čiji je osnivači odgovorno lice Dž. A. nisu podnijeli ni nadležnom Općinskom gradskom organu zahtjev za osnivanje i razvrstavanje predmetne poslovne jedinice u skupinu hoteli, te smatra da je predmetna poslovna jedinica Hotel

Zenica ne posjeduje niti jednu zvjezdicu od 08.12.2016. godine, jer je bez zahtjeva nadležnom Ministarstvu za kategorizaciju otpočela sa radom zbog čega smatra da je za takve privredne subjekte bila nadležna zabraniti rad, općinska kantonalna pa i federalni nivo inspekcija zbog čega su i donošena od strane njega predmetna rješenja o zabrani obavljanja djelatnosti. Nastavno se u žalbi daje i tumačenje odredbi člana 8. stav 1. i 2., te 54. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti, te žalitelj smatra da nije povrijedio bilo koju odredbu navedenog zakona niti postupio suprotno istim te da nije prekoračio granice svojih službenih ovlasti te je predložio da ga se oslobodi od optužbe jer činjenično stanje je ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Braniteljica optuženog smatra da tužilaštvo nije van svake razumne sumnje dokazalo da je njen branjenik počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret te da je uredba o inspekcijom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspekcije poslove (Sl. novine F BiH broj: 41/11) propisuje da Federalna uprava za inspekcijske poslove vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica. Uredba je donošena na osnovu čl. 54. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti u Federaciji BiH (Sl. novine F BiH broj: 32/09) te potom u žalbi navodi da je zakon stariji akt od uredbe i da je Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti na osnovu koje je donesena uredba u čl. 54 sasvim decidno propisano da inspekcijski nadzor nad provođenjem ovog zakona i propisa donesenih na osnovu ovog zakona te pojedinačnih akata uvjeta i načina rada nadziranih davaoca ugostiteljskih usluga provodi Federalna uprava za inspekcije poslove i kantonalni organi uprave nadležni za inspekcijske poslove u okviru svojih nadležnosti u skladu sa posebnim propisima koje na prijedlog resornih ministarstva donosi Vlada Federacija i Vlada kantona.

Nadalje se u žalbi braniteljice ističe da tužilaštvo nije navelo u činjeničnom opisu optuženice u čemu bi se sastojala šteta koja je proizašla u postupanju optuženog niti je naveden način nastanka niti iznos materijalne štete koja bi nastala eventualno te da je odbrana na glasnom pretresu osporila tvrdnju optuženice da je optuženi bio svjestan da je nenadležan i da se ne navodi protivno kojim propisima koji su doneseni na osnovu zakona je optuženi postupao a odbrana je predložila materijalne dokaze koji se navode na strani 3. žalbe tokom glavnog pretresa kada je optuženi objasnio šta znači otvaranju ček liste i na koji način se radi određeni zapisnik o izvršeno inspekcijom pregledu ali se sud ne osvrće navode odbrane optuženog koji je saslušan u svojstvu svjedoka nego samo konstatuje da ti navodi nisu relevantni nit od značaja za odlučivanje u ovoj krivičnoj stvari što također doprinosi nepotpunosti utvrđenog činjeničnog stanja. Smatra da su brojni materijalni dokazi koje je odbrana izvodila u toku dokaznog postupka vezani za poslovanje Džananović transport d.o.o. izvedeni ne iz razloga da bi sud u ovom postupku utvrđivao da li je Džananović transport d.o.o. odnosno PJ Hotel Zenica radio u skladu sa zakonom, da li je imao odgovarajuće ispunjene uslove koje zakonski propisuju nego da se vidi hodogram postupanja postupajućeg inspektora koji je nastojao da ispoštuje zakonske procedure i što je najvažnije da je radio u interesu svoje službe u interesu kantona a podnio je krivičnu prijavu za utaju poreza i nelegalnog rada PJ Hotel Zenica o čemu se tužilaštvo još nije očitovalo.

Opreza radi žalbom braniteljice se osporava odluka o kazni a djelo je ostalo u pokušaju te smatra ukoliko drugostepeni sud nađe da je njen branjenik zaista počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret da ga blaže kazni shodno članu 28. stav 2. KZ FBiH i da mu ukine izrečenu mjeru sigurnosti.

Kantonalno tužilaštvo u Zenici u svom odgovoru na žalbe optuženog u braniteljice navodi da smatra da su žalbeni navodi neosnovani i paušalni i da štetna posljedica u konkretnom slučaju nije nastupila zahvaljujući radnjama Kantonalne uprave za inspekcije poslove kao i donošenja rješenja Ministarstva za privredu ZDK, kojim je utvrđena nenadležnost Kantonalne uprave za inspekcijske poslove ZDK. U presudi su pobrojane ovlasti optuženog i data su iscrpna obrazloženja u pogledu radnje izvršenja krivičnog djela kao i nezakonito postupanje optuženog. Posebno kada je u pitanju dokaze odbrane i

zapisnik o izvršenoj inspekcijskog kontroli od 22.09.2014. godine koji je naveden kao primjer da je u prošlosti ovaj inspektor vršio inspekcijsku kontrolu PJ Hotel „Zenica“ i da tada nije osporavana njegova nadležnost, mišljenja smo da odbrana svjesno želi da dovede Sud u zabludu pokušavajući uporno da ovaj dokaz prezentuje kao validan dokaz, iako isti nema elemente validnog dokaza iz razloga što nije potpisan ni od strane postupajućeg inspektora, niti od strane stranaka, dakle radi se o običnom prekucanom tekstu koji ne sadrži potpis ovlašćenog lica, niti potpis odgovornog lica u kontrolisanom subjektu, kao ni ovjeru potpisa, pa kao takav, po mišljenju tužilaštva, nije vjerodostojan da bi bio od uticaja na donošenje drugačije odluke Suda u konkretnom slučaju.

Također se navodi da su i svi ostali žalbeni navodi neosnovani paušalni, zbog čega se predlaže da se konkretno žalbe optuženog i branioca koje se inače prepliću i ponavljaju sa žalbenim navodima, odbiju kao neosnovani, potvrdi prvostepena presuda.

Nakon što je drugostepeni sud izvršio u vidu pobijanu presudu utvrdio je da je prvostepena presuda napisana na jasan razumljiv i neproturječan način, da je u presudi navedena iscrpna sadržina svih izvedenih dokaza kako optužbe tako i odbrane izvršena analiza i ocjena istih pa se neslaganje podnosilaca žalbi sa sadržinom izvedenih dokaza analizom i ocjenom istih, te zaključcima izvedenih od strane prvostepenog suda na bazi utvrđenih odlučnih činjenica, samog po sebi ne može smatrati za nedostatke pobijane presude u smislu apsolutno bitne povrede krivičnog postupka na koju se žalbom optuženog samo paušalno i proizvoljno ukazuje u uvodu žalbe dok se u obrazloženju nigdje ne bilo koji način ne konkretizuje i niti argumentira bilo koji oblik bitne povrede odredaba krivičnog postupka koji je propisan odredbom čl. 312 ZKP FBiH. Dakle, zbog navedenih nedostataka žalbe ovaj sud nije bio u mogućnosti ispitivati presudu u pogledu eventualnog postojanja bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Konkretno sadržaj žalbe ukazuje da se radi o pobijanju presude zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja obzirom da žalitelj iznosi svoju sopstvenu ocjenu i analizu svih izvedenih dokaza u toku postupka te iznosi i svoje zaključke, ocjene dokaza i svoja tumačenja kako određenih zakonskih propisa tako i podzakonskih akata uz zaključak da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje time izveo i nepravilan konačan zaključak da se u radnjama optuženog stiču obilježja krivičnog djela i da je on kriv za počinjeno. Međutim ovaj sud kao drugostepeni nakon uvida u pobijanu presudu i dokaznu građu koja je prezentirana kroz obrazloženje pobijane presude nalazi da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve relevantne činjenice na temelju kojih i po ocjeni ovog suda proizilazi nesumnjiv zaključak da je optuženi Omerčević Fuad počinio predmetno krivično djelo zloupotreba položaja i ovlašćenja iz čl. 383. stav 1. u vezi sa čl. 28. KZ FBiH, na način i u vrijeme kako je to opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude i da je za isto krivično odgovoran.

Žalbeni navod optuženog i braniteljice da prvostepeni sud u ponovnom postupku nije dao ocjenu iskaza optuženog kog je dao kao svjedok na glavnom pretresu nisu osnovani. Naime, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi iznio svoj stav o neprihvatljivosti iskaza svjedoka optuženog i to na strani 22 pasus 3 gdje je pravilno izveden zaključak da iz iskaza optuženog jasno i vidljivo da je znao za navedenu uredbu te da je Hotel Zenica u Zenici hotel sa 4 zvjezdice i da je inspekcijski nadzor nad istim u isključivoj nadležnosti Federalne uprave za inspekcijske poslove a da je optuženi sam sebi dao za „pravo“ da obavlja inspekcijski nadzor nad Hotelom Zenica u Zenici u kritično vrijeme i da donese rješenje o zabrani obavljanja ugostiteljske djelatnosti u istom tj. faktički zabranio dalji rad hotela. Nadalje, i po nalaženju ovog suda znanje optuženog o prekoračenju svoje ovlasti odnosno nadležnosti koja se odnosi na obavljanje inspekcijskog nadzora u konkretnom slučaju i da je isti bio nenadležan za obavljanje takve radnje jasno proizilazi i iz odredbe čl. 53. stav. 2 Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti (Sl. novine F BiH broj: 32/09) kojim je propisano da inspekcijski nadzor nad provođenjem ovog zakona i propisa donesenih na osnovu ovog zakona te pojedinačnih akata, uvjeta i načina rada nadziranju pravnog i fizičkog lica provodi Federalna uprava za inspekcijske

poslove u okviru svoje nadležnosti. Optuženom kao inspektoru je ova odredba morala biti poznata, kao i odredba čl. 54 istog zakona koja također prevashodno propisuje da inspekcijski nadzor nad provođenjem zakona o ugostiteljskoj djelatnosti provodi Federalna uprava za inspekcije poslove i kantonalni organ uprave nadležan za inspekcijske poslove u okviru svoje nadležnosti u skladu sa posebnim propisima koje na prijedlog resornih ministarstva donosi Vlada Federacije i Vlada kantona. Kada se radi o stavu odbrane iznesenog u toku glavnog pretresa koji se ponavlja u žalbi da je čl. 54. ranije citiranog Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti dao ovlaštenje za obavljanje inspekcijskog nadzora kantonalnom turističkom ugostiteljskom inspektoru da obavlja nadzor nad radom hotela Zenica u Zenici te navod optuženog da je on bio nadležan za utvrđivanje da li pravno lice Džananović transport d.o.o. Zenica u sklopu kojeg posluje PJ „Hotel“ Zenica ispunjava minimalne uslove iz kategorije propisane za vrstu hotel, nisu prihvatljivi, jer ovaj sud prihvata kao pravilan zaključak prvostepenog suda, a izveden iz materijalnih dokaza kao i na osnovu citiranih zakonskih propisa i odredbi koje se odnose na čl. 2 stav 1 Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspekcije poslove (Sl. novine F BiH broj: 41/11), koji propisuje da Federalna uprava za inspekcije poslove vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica proizilazi da je optuženi vršeći nadzor nad takvim objektima a znao da je da se radi o hotelu sa 4 ili 5 zvjezdica, iz čega proizilazi prekoračio je svoje službene ovlasti vršeći kontrolu kritične prilike te je tim postupkom povrijedio naprijed navedenu zakonsku odnosno podzakonsku odredbu, koje jasno propisuju nadležnost Federalne uprave za inspekcijske poslove u vršenju nadzora ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica. Iz obrazloženja pobijane presude dalje proizilazi jasno i određeno da je prvostepeni sud ocijenio brižljivo i savjesno, a u skladu sa odredbom čl.296 st.2. ZKP FBiH, sve izvedene dokaze, kako subjektivne tako i materijalan prirode te izveo pravilan zaključak, da je optuženi znajući za navedene činjenice o kategorizaciji predmetnog hotela, i to rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj UPI 06/2-02-22-173/16 od 08.12.2016. godine, kojim je navedenom pravnom licu utvrđeno da ispunjava minimalne uslove i uslove za kategorije propisane za vrstu „hotel“ kao i da je Hotel Zenica u skupini hotela kategorije sa 4 zvjezdice. I pored ove činjenice koja je optuženom bila poznata optuženi se odlučio za vršenje kontrole ispunjavanja minimalnih uslova i uslova za kategorizaciju navedenog PJ Hotel Zenica iako i po nalaženju ovog suda kao drugostepenog nije bio nadležan za vršenje navedenog inspekcijskog nadzora kao i za donošenje rješenja pod brojem 18-18-01723/20-04-02-003-P kojim s pravnom licu Džananović transport d.o.o. Zenica i odgovornom licu D.A.zabranjuje obavljanje ugostiteljske djelatnosti u objektu. Navedenim postupanjem je i po nalaženju ovog suda, kako je pravilno utvrdio i prvostepeni sud izveo zaključak da je prekoračio ovlasti koje ima po čl. 20 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 30.10.2015. godine, vršenjem neovlaštenog nadzora, protivno odredbama čl. 2. stav 1. Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspekcijske poslove (Sl. novine FBiH, broj 41/11), koji propisuje da Federalna uprava za inspekcijske poslove vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa četiri ili pet zvjezdica te u tom postupku i donio kao nenadležan pomenuto rješenje u kojem je naveo da se djelatnost obavlja bez rješenja nadležnog organa kojim se utvrđuje da prostor uređaj i oprema za obavljanje ugostiteljske djelatnosti udovoljavaju propisanim uvjetima za obavljanje te djelatnosti. Po navedenom rješenju koje je stekli svojstvo konačnosti danom donošenja nije obustavljen rad obzirom da je rješenjem Ministarstva za poljoprivredu ZDK broj: 04-18-70/20 od 07.05.2020. godine utvrđena nenadležnost Kantonalne uprave za inspekcijske poslove ZDK odnosno optuženog Omerčević Fuada za obavljanje nadzora kog je kao nenadležan izvršio dana 25.02.2020. godine, nad PJ „Hotel“ Zenica u Zenici.

Prvostepeni sud je navode odbrane optuženog koji je dao u svojstvu svjedoka u potpunosti doveo u vezu sa iskazima svjedoka M. Š. i Dž. A. te nakon analize i ocjene tih dokaza u vezi sa navodima optuženog izveo je pravilan zaključak da je optuženi Omerčević Fuad znao da nije nadležan da obavi

predmetni inspekcijski nadzor nad hotelom Zenica, u Zenici jer mu je tom prilikom predočena relevantna dokumentacija od strane Dž. A. prije svega u pogledu činjenice da je Hotel Zenica u Zenici hotel kategorije sa 4 zvjezdice a što je utvrđeno rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj UPI 06/2-02-22-173/16 od 08.12.2016. godine a koju činjenicu je optuženi i sam konstatovao u zapisniku o inspekcijskom nadzoru. Dakle, ove činjenice, te da ista proizilazi i iz Statuta Džananović Transport d.o.o. Zenica broj 01/09 od 03.08.2009. godine, te odluke o otvaranju Hotela Zenica u Zenici firme Džananović transport d.o.o. Zenica broj 995/16 i drugih dokaza na koje se poziva prvostepena presuda u obrazloženju na strani 7 posljednji pasus i strani 8, ukazuju na pravilnost i nedvojbenost zaključka prvostepenog suda da je optuženi Omerčević Fuad u svojstvu kantonalnog turističko- ugostiteljskog inspektora u Kantonalnoj upravi za inspekcije poslove ZDK nije bio ovlašten niti nadležan nadležan da vrši nadzor ugostiteljskih objekat za smještaj koji se označavaju kategorije sa 4 ili 5 zvjezdica, pa samim tim nije nadležan da obavlja inspekcijski nadzor nad Hotelom Zenica u Zenici jer se radi u ugostiteljskom objektu za smještaj odnosno Hotelu koji se označava kategorijom sa 4 zvjezdice. Upravo prvostepeni sud, suprotno navodima iz lične žalbe optuženog i braniteljice optuženog iznosi činjenice i okolnosti koje se odnose na znanje optuženog za sadržaj Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koje provodi Federalna uprava za inspekcije poslove i da je Hotel Zenica hotel kategorije sa 4 zvjezdice i da je s toga znao i bio svjestan da kao kantonalni turističko ugostiteljski u Kantonalnoj upravi za inspekcijske poslove ZDK nije nadležan da vrši nadzor. Ovaj zaključak prvostepeni sud kao prihvatljiv i osnovan iznosi na strani 8. pasus 3 .pobijane presude i na to obrazloženje se u cijelosti upućuju žalitelji radi izbjegavanja ponavljanja navoda prvostepenog suda u ovoj odluci. Slijedom istaknutog, a imajući pritom u vidu da je prvostepeni sud svestrano i brižljivo cijenio iskaz optuženog kao svjedoka, a također i dokaze odbrane subjektivne prirode, iskaze svjedoka J. Z., K.Z., G.M. i drugih (nabrojani na strani 4 pobijane presude) a čiji sadržaj je u osnovnim bitnim dijelovima iznesen na strani 17. (svjedoci odbrane Dž.F. J. Z.) te je te iskaze ocijenio kao nebitne obzirom da isti nisu u bilo kojem smislu svjedoci predmetnog slučaja i ponašanja optuženog u konkretnom postupanju, da se osim toga prvostepeni sud pozvao na i iskaze svjedoka odbrane M.A., K. I., H. S., te je dao pravilnu ocjenu vrijednosnog značaja tih iskaza kao i materijalnih dokaza odbrane (navedeno na strani 17 i 18 pobijane presude), nalazeći da se određeni dokazi odbrane i ne odnose na svjedočenje vezano za krivično djelo iz čl. 383. stav 1. nego se odnosili na krivično djelo primanje dara i drugih oblika koristi iz čl. 380. stav 2. KZ FBiH a za koje je tužilac odustao od krivičnog gonjenja te je pravilno prvostepeni sud iznio stav da ovi dokazi nisu od značaja za odlučivanje u konkretnoj krivičnoj stvari a koja se odnosi na krivično djelo iz čl. 383. stav 1. u vezi sa čl. 28. KZ FBiH.

Ocjenu navoda odbrane optuženog kao neosnovanih prvostepeni sud je nadalje uvjerljivo i za ovaj sud prihvatljivo dao kroz razloge navedene na strani 23. zadnji pasus i strani 23- 26., kojeg obrazloženja proizilazi da je prvostepeni sud odbranu optuženog doveo u vezu sa iskazom svjedoka K.N., i to sve doveo u vezi sa odredbama čl. 3 Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti kao i odredbama čl. 33. te čl. 54. istog zakona, nakon čega je prvostepeni sud, nakon analize svjedočkog iskaza optuženog ,prezentirao u obrazloženju pobijane presude na strani 26 i 27, te 28, jasne i određene razloge koji su ga i po nalaženju ovog suda osnovano opredijelili da izvede konačan zaključak da je optuženi kao službena osoba u svojstvu kantonalnog turističkog ugostiteljskog inspektora obavljajući dana 25.02.2020.godine inspekcijski nadzor nad subjektom nadzora Hotelom „Zenica“ u Zenici bio tendenciozan kada je u Zapisniku od 25.02.2020.godine naveo da Hotel „Zenica“, u Zenici nije registrovan za obavljanje ugostiteljske djelatnosti i da ne ispunjava propisane minimalne uvjete i uvjete za određenu kategoriju u skladu sa odredbama člana 28. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti u FBiH(Sl. novine FBiH, broj:32/09) i kada je donio rješenje o zabrani rada Hotela, a to je očito uradio ponukan događajem koji se desio 14.02.2020.godine, između njega i Dž. S.. Donošenjem rješenja o zabrani rada Hotela imao je namjeru da porodici Dž.nanese materijalnu štetu, čije mogućnosti nastupanja je potpuno bio svjestan. U svom iskazu oštećena Dž.A. je iznijela tvrdnju da je nakon obavljene kontrole od strane optuženog, bilo javno objavljeno da se Hotel zatvara, da radi

nelegalno, usljed čega je Hotel pretrpio određenu materijalnu štetu ali da ne zna tačno o kom iznosu se radi. Ove okolnosti nam jasno ukazuju da se u konkretnom slučaju radi o pokušaju izvršenja predmetnog krivičnog djela.

Na osnovu izloženog, i drugih prezentiranih razloga u obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud je po ocjeni ovog suda, pravilno utvrdio da je optuženi Omerčević Fuad, kao službena osoba, u svojstvu kantonalnog turističko-ugostiteljskog inspektora Kantonalne uprave za inspeksijske poslove ZDK, u kojem svojstvu je ovlašten Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, broj: 18-34-18330/15 od 30.10.2015. godine, i to odredbom člana 20., u kojem je propisan opis poslova kantonalnog turističko-ugostiteljskog inspektora, između ostalog, da vrši poslove inspeksijskog nadzora nad primjenom zakona i drugih propisa donesenih na osnovu zakona kojima se uređuje oblast turizma i ugostiteljstva, u skladu sa ovlaštenjima i nadležnostima propisanim zakonom, na način i u postupku koji je propisan zakonom, da postupka po predstavkama u skladu sa zakonom, da žurno vodi propisane evidencije o izvršenim inspeksijskim pregledima i poduzetim mjerama, itd., u Zenici dana 25.02.2020. godine, prekoračivši granice svoje službene ovlasti, u namjeri da drugom nanese štetu, postupao suprotno odredbama člana 2. stav 1. Uredbe o inspeksijskom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspeksijske poslove (Službene novine FBiH broj 41/11), koji propisuje da Federalna uprava za inspeksijske poslove vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa četiri ili pet zvjezdica, na način da je izvršio inspeksijski nadzor u pravnom licu „Džananović Transport“ d.o.o. Zenica, PJ Hotel „Zenica“, što je zapisnički konstatovao, nakon čega je dana 06.03.2020. godine podnio zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka protiv pravnog lica „Džananović Transport“ d.o.o. Zenica i odgovornog lica Dž. A., zbog počinjenog prekršaja iz člana 3. stav 1. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti, a potom dana 09.03.2020. godine, pod brojem: 18-18-01723/20-04-02-003-P, donio rješenje kojim se pravnom licu „Džananović Transport“ d.o.o. Zenica i odgovornom licu Dž.A. zabranjuje obavljanje ugostiteljske djelatnosti u objektu, jer se ista vrši bez rješenja nadležnog organa kojim se utvrđuje da prostor, uređaji i oprema za obavljanje ugostiteljske djelatnosti udovoljavaju propisanim uvjetima za obavljanje te djelatnosti, koje rješenje je steklo svojstvo konačnosti danom donošenja, a po kojem rješenju nije obustavljen rad navedenog pravnog lica, iako je navedenom pravnom licu rješenjem Federalnog ministarstva, okoliša i turizma, broj :UPI 06/2-02-22-173/16 od 08.12.2016. godine, utvrđeno da ispunjava minimalne uslove i uslove za kategorije propisane za vrstu „Hotel“ kao i da je u skupini hotela kategorije sa četiri zvjezdice, iako je znao i bio svjestan da nije nadležan za vršenje navedenog inspeksijskog nadzora kao i za donošenje navedenog rješenja, pa i pored toga htio zabraniti obavljanje ugostiteljske djelatnosti „Džananović Transport“ d.o.o. Zenica, što je u isključivoj nadležnosti Federalne uprave za inspeksijske poslove, jer PJ Hotel „Zenica“ ima kategoriju hotela sa četiri zvjezdice, što je potvrđeno Rješenjem Ministarstva za privredu ZDK, broj: 04-18-70/20 od 07.05.2020. godine, kojim je utvrđena ne nadležnost Kantonalne uprave za inspeksijske poslove ZDK.

Kod ovakve vrste krivičnih djela kada se kao izvršioci pojavljuju, kao i u konkretnom slučaju službene osobe, postavlja se pitanje da li se uopće može problematizirati svijest o protivpravnosti kao eventualna negacija umišljaja. Ovo iz razloga što službena osoba mora poznavati svoje službene dužnosti. U konkretnom slučaju radilo se o službenoj osobi na poziciji kantonalnog turističko-ugostiteljskog inspektora Kantonalne uprave za inspeksijske poslove ZDK, a koja dužnost od optuženog Omerčević Fuada upravo zahtjeva itekako poznavanje propisa iz oblasti nad kojom se vrši inspeksijski nadzor od strane kantonalnog turističko-ugostiteljskog inspektora Kantonalne uprave za inspeksijske poslove ZDK, a slijedom čega je prvostepeni sud nedvojbeno utvrdio da je optuženi Omerčević Fuad bio svjestan svog svojstva i svojih dužnosti i ovlaštenja, odnosno zakonskih i podzakonskih akata kojima je to regulisano, a koje odredbe navedene u i izreci pobijane presude je svjesno i voljno prekršio.

Dakle, optuženi Omerčević Fuad, kao kantonalni turističko-ugostiteljski inspektor Kantonalne uprave za inspekcijske poslove ZDK, izvršivši predmetni inspekcijski nadzor kao nenadležan inspektor i donoseći navedena Rješenja o zabrani obavljanje ugostiteljske djelatnosti u Hotelu „Zenica“ u Zenici zloupotrijebio je svoj službeni položaj kantonalnog turističko-ugostiteljski inspektora Kantonalne uprave za inspekcijske poslove ZDK, tako što je, kao službena osoba u Federaciji BiH, prekoračio granice svojih službenih ovlasti, koje su propisane Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, broj :18-34-18330/15 od 30.10.2015. godine, i to odredbom člana 20., u kojem je propisan opis poslova Kantonalnog turističko-ugostiteljskog inspektora, i to u namjeri da nanese materijalnu štetu Firmi „Đananović transport“ d.o.o. Zenica odnosno porodici Dž.A. i S., koji su porodično suvlasnici navedene Firme, a sve povodom događaja koji se desio 14.02.2020.godine u Ekspres restoranu između njega i Đ.S.. Dakle, kada se ima u vidu naprijed navedeno optuženi Omerčević Fuad je i po nalaženju ovog suda bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje, te je postupao sa direktnim umišljajem.

Na osnovu izloženog prvostepeni sud je i po ocjeni ovog suda pravilno utvrdio da je tužilaštvo sa izvedenim dokazima izvan svake razumne sumnje dokazalo da je optuženi Omerčević Fuad počinio radnje opisane u izreci prvostepene presude sa ciljem prouzrokovanja zakonom zabranjene posljedice, bliže opisane u dispozitivu presude i da je na taj način ostvario u pokušaju obilježja krivičnog djela „Zloupotreba položaja ili ovlaštenja“ iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, a u vezi sa članom 28. KZ FBiH.

Da je prvostupni sud izveo pravilan zaključak o znanju optuženog da je Hotel Zenica u Zenici hotel sa 4 zvjezdice upravo proizilazi iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru Federalne uprave za inspekcijske poslove Sarajevo broj UPI-07-18-2-00045/2020-0703-P-0703-1-P od 21.07.2020. godine sačinjen u Zenici iz kog je vidljivo da je Hotel Zenica u Zenici hotel kategorije sa 4 zvjezdice a kako proizilazi iz Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspekcijske poslove (Službene novine FBiH broj 41/2011), i to članom 2. Uredbe propisano je da Federalna uprava za inspekcijske poslove Sarajevo vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj koji se označavaju kategorije sa 4 i 5 zvjezdica i ugostiteljskih objekata za prehranu i skupine restorana koji se kategoriziraju, a odnosi na minimalne uvjete, razvrstavanje, kategorizaciju ugostiteljskih objekata, vođenje poslovnih knjiga, ostale poslovne dokumentacije ugostitelja, vođenje knjige gostiju, postupak u svezi prijave gostiju, vođenje knjige žalbe, postupak u svezi prigovora kupaca ugostiteljskih usluga, utvrđivanje i pridržavanje normativna jela i pića u količini i kakvoći, isticanje i pridržavanje objavljenih cijena i usluga, izdavanje računa za pruženu uslugu, te pridržavanje radnog vremena, obračun, naplatu-uplatu boravišne pristojbe i članarine turističkim zajednicama.

Optuženi u svojoj žalbi također ističe da Hotel Zenica ne posjeduje niti jednu zvjezdicu jer je poslovao bez zahtjeva nadležnom Ministarstvu za kategorizaciju i da je otpočeo sa radom bez odobrenja. Navedena tvrdnja nije osnovana obzirom da je Hotel poslovao na osnovu rješenja broj UPI 06/2-02-22-173/16 od 08.12.2016. godine a što je optuženom apsolutno bilo poznato a upravo mu je morala bit poznata i odredaba čl. 33. stav 1. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti (Sl. novine FBiH broj 32/09) koju odredbu upravo optuženi u svojoj žalbi na strani 6. citira a koja definiše da Ministarstvo po službenoj dužnosti svako pet godina provodi ponovnu kategorizaciju smještajnih objekata čije se kategorije označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica te potom optuženi citira sve stavove iz tog člana. Upravo iz tog člana proizilazi da Ministarstvo po službenoj dužnosti svako 5 godina provodi ponovnu kategorizaciju smještajnih objekata čije kategorije se označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica, a Hotel Zenica po nalaženju ovog suda i nije bio dužan podnositi zahtjev za ponovnu kategorizaciju jer ta obaveza ne proizilazi ni iz jedne odredbe čl. 33. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti, tako da je

neprihvatljiv stav žalbi braniteljice i optuženog da je hotel poslovao bez odobrenja ili kategorizacije. Navedene skoro istovjetne tvrdnje obiju žalbi, ne nalaže uporište ni u jednom od izvedenih dokaza optužbe, a niti dokazi odbrane koje je prvostepeni sud analizirao i cijenio na savjestan način, ukazuju da je optuženi bio nadležan za vršenje inspekcijskog nadzora nad PJ Hotel Zenica u Zenici. Nadalje i navodi žalbe da Hotel Zenica nije pokušala da obezbijedi upotrebnu dozvolu sa namjenom smještajne jedinice te da je trebao tražiti odobrenje o razvrstavanju od općinskog gradskog organa Grada Zenica, su prigovori koji su i po ocjeni ovog suda bez uticaja na pravilnost i potpunost utvrđenih odlučnih činjenica na osnovu kojih je prvostepeni sud izveo po nalaženju ovog suda pravilne zaključke, da se u postupanju optuženog onako kako je opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude stiču sva bitna obilježja krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz čl. 383. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH za koje je pobijanom presudom i oglašen krivim. Nije bilo potrebe, a kako neosnovano ukazuje optuženi svojom žalbom pa i braniteljica, da je prvostepeni sud trebao da traži bilo kakvo tumačenje (pa ni izvorno na koje sugerise žalitelj), zakonskih odredbi koje se odnose na Zakon o ugostiteljskoj djelatnosti pa ni Uredbe o inspekcijskom nadzoru nad provedbom Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti koji provodi Federalna uprava za inspekcijske poslove (Sl. novine FBiH 41/11) a posebno ne tumačenje odredbe čl. 2 stav 1, Uredbe koja jasno i nedvojbeno propisuje da Federalna uprava za inspekcije poslove vrši nadzor ugostiteljskih objekata za smještaj kod kojih se kategorije označavaju sa 4 ili 5 zvjezdica, a protivno kojoj odredbi je optuženi u konkretnom slučaju postupio, svjestan da je krši i da kao nenadležan vrši kontrolu poslovnog objekta PJ Hotel Zenica za kog je znao da pripada kategoriji hotela sa 4 zvjezdice te je i pored toga donio Rješenje o zabrani rada Hotela a koje je rješenje je poništeno rješenjem Ministarstva za privredu ZDK broj 04-18-70/20 od 07.05.2020. godine kojim je utvrđena nenadležnost Kantonalne uprave za inspekcijske poslove ZDK odnosno optuženog kao kantonalnog turističko ugostiteljsko inspektora.

Žalbama optuženog i braniteljice se ukazuje da nisu ostvarena obilježja predmetnog krivičnog djela jer nije dokazano nanošenje štete niti namjere da se drugom ista nanese a šteta je jedno od bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela a krivično djelo kako proizilazi iz optuženice je pokušano ali nije dovršeno pa žalba postavlja pitanje koja bi to šteta bila.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani. Naime, prvo stepeni sud je u razlozima pobijane presude na strani 27. dao i za ovaj sud prihvatljivo obrazloženje razloga zbog kojih smatra da je optuženi donošenjem rješenja o zabrani rada hotela imao namjeru nanijeti materijalnu štetu. Navedeni zaključak prvostepenog suda kao opravdan proizilazi iz iskaza svjedoka Dž.A. koja je iznijela tvrdnju da je bilo javno objavljeno da se hotel zatvara, da radi nelegalno, uslijed čega je hotel pretrpio i određenu materijalnu štetu ali da ne zna tačno o kojem iznosu se radi. U konkretnom slučaju tačno je da šteta nije opisana u činjeničnom dijelu izreke, ali su navedene činjenice i okolnosti koje ukazuju da je optuženi imao namjeru, koja proizilazi iz činjenica i okolnosti koja se odnose na postupanje optuženog protivno zakonskim odredbama, da nanese štetu a njegove radnje i postupci opisani u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude su od strane prvostepenog suda pravilno pravno kvalifikovane prilikom primjene Krivičnog zakona kao pokušaj izvršenja predmetnog krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz čl.383 st.1. u vezi sa čl.28. Krivičnog zakona FBiH, i ne radi se o dovršenom krivičnom djelu.

Predmetno krivično djelo je optuženi počinio sa umišljajem o kom obilježju prvostepeni sud je dao dovoljno jasne i za ovaj sud prihvatljive razloge na strani 28 pobijane presude i te razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud kao svoje.

Žalbeni navodi braniteljice koji se odnose na otvaranje ček liste, zatim o načinu na koji se radi određeni zapisnik o izvršenom inspekcijskom pregledu, kao ni opširni navodi optuženog o ovlastima i dužnostima M. Š. kao njegovog direktora u kritično vrijeme, nisu i po ocjeni ovog suda od značaja

i uticaja na pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja a prvostepeni sud je pravilno i određene materijalne dokaze odbrane ocijenio irelevantnim za odlučivanje u predmetnoj krivičnoj stvari o čemu su u pobijanoj presudi dati dovoljni razlozi na koje se upućuje žalitelj. Samom žalbom braniteljica ističe da brojne materijalne dokaze je odbrana izvodila, ne da bi dokazala i utvrđivala da li je Džananović transport d.o.o. odnosno PJ Hotel Zenica radilo u skladu sa zakonom i da li je imalo odgovarajuće uslove koje zakon propisuje, nego da se vidi hodogram postupanja potapajućeg inspektora. Ova konstatacija žalbe je također bez utjecaja i stvarnog značaja na odluku koju je donio prvostepeni sud koji se između ostalog izjasnio i o nizu drugih primjedbi i okolnosti koje je odbrana iznosila u toku postupka i dao razloge zašto takve primjedbe odnosno dokaze nije mogao prihvatiti i ocijeniti značajnim za odlučivanje u ovoj krivičnoj stvari a o čemu je već dato obrazloženje i od strane ovog suda u prethodnom dijelu ove odluke.

Činjenično stanje je u konkretnom predmetu pravilno i potpuno utvrđeno (radi se relevantnim odlučnim činjenicama) i isto se ne može dovesti u sumnju a kamoli osnovanu sumnju žalbenim prigovorima optuženog i braniteljice a uz žalbe se ne nude novi dokazi koji bi zaključke iz pobijane presude u pogledu postojanja relevantnih činjenica i okolnosti, koje se odnose na bitna obilježja predmetnog krivičnog djela, na bilo koji način doveli u pitanje. Činjenično stanje koje je utvrdio prvostepeni sud nedvojbeno proizilazi iz dokazne građe a ovaj sud kao drugostepeni je u ovoj odluci sažeto istakao samo ono što je krivično pravno najbitnije a detaljna prezentacija sadržine dokaza uz data obrazloženja u vezi pojedinosti iscrpno su data u obrazloženju prvostepene presude a koju sadržinu, analizu, ocjene i zaključke prvostepenog suda, kao što je već ranije isticano, ovaj sud prihvata kao svoje, pa se podnositelji žalbi u vezi bliže sadržine dokaze i ostalog upućuju na obrazloženje prvostepene presude, jer nema potrebe i posebne svrhe da se to u ovoj odluci integralno ponavlja, a žalbama se ne uvodi nikakva nova argumentacija koja već nije apsolvirana činjenično i pravno do strane prvostepenog suda.

Kada se radi o odluci o krivičnoj sankciji i navodu žalbe braniteljice da je krivično pravna sankcija prestrogo odmjerenjena te da bi se svrha kažnjavanja mogla postići i uslovnom osudom ili kaznom zatvora u kraćem trajanju, ovaj sud taj žalbeni prigovor nalazi osnovanim. Naime, imajući u vidu činjenicu da optuženi nije do sada osuđivan, da je porodičan, oženjen otac dvoje djece, da je krivično djelo ostalo u pokušaju, što je ovaj sud prihvatio kao zakonski osnov za izricanje blaže krivično pravne sankcije, ovaj sud se i opredijelio da optuženom za krivično djelo u kom su izostale konkretne štetne posljedice, (bez obzira što spada u krivična djela protiv službene i odgovorne dužnosti), pri tome ne nalazeći da je optuženi djelo počinio iz bilo kakve osvete kako je to neutemeljeno u svojoj odluci o kazni kao otežavajuću okolnost cijenio prvostepeni sud, za počinjeno krivično djelo izrekne uvjetnu osudu kao u izreci ove presude smatrajući da će se i uvjetnom osudom kao prijetnjom kazne a u nedostatku bilo kakvih otežavajućih okolnosti u konkretnom slučaju, u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 42. KZ FBiH, ali i svrha izricanja uslovne osude u odnosu na optuženog, propisana odredbom čl. 60. stav 2. KZ FBiH.

Dakle, u konkretnom slučaju, imajući u vidu i težinu počinjenog djela, način izvršenja i okolnosti pod kojim je isto izvršeno, te stepen krivice optuženog, nije nužno po ocjeni ovog suda za postizanje svrhe kažnjavanja izricanje bezuvjetne kazne zatvora nego se opšta svrha izricanja krivičnih sankcija iz čl. 7 KZ FBiH može postići i uvjetno osudom, kako je to između ostalog predloženo u žalbi braniteljice optuženog.

Nije prihvaćen prijedlog iz žalbe braniteljice da se ukine mjera zabrane obavljanja poslova inspeksijskog nadzora koju je izrekao prvostepeni sud u pobijanoj presudi, obzirom da i ovaj sud kao drugostepeni smatra da je obzirom na okolnosti i način izvršenja predmetnog krivičnog djela bilo

neophodno ali i opravdano izricanje predmetne mjere u njenom minimalnom trajanju, tako da se žalba braniteljice u pogledu ovog dijela odluke prvostepenog suda nalazi neosnovanom.

Sa naprijed iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci ove presude temeljem čl.329. ZKP FBiH.

Zapisničar

Topić Anita

Predsjednik vijeća

Maličbegović Enes